

מסורת הש"ס

(א) כְּמוֹת קִי: (גְּדִירִים לוֹ)
 יִצְחָק קוֹמָה: (ג) גְּדִירִים לוֹ:
 וְשׂוֹנֵי אֶל (ג) מִסָּךְ כְּלֵה,
 וְנִבְרַךְ (ג) בְּנֵי: (א) גִּיּוֹס, (א) נִבְרַךְ
 לֹאֲפֵס רִחְמֵה רַחֲמֵי יִהְיֶה,
 (א) שְׂבוּעוֹת טוֹ: (א) קִיֹּה
 יִצְחָק (ח) שְׂבוּעוֹת קוֹמָה: (ט) גִּיּוֹס
 רִיבֵי־שׁ כְּתוּבָה לִצְדֵּק גִּיּוֹס
 הַמְּנוּחָה: (א) חֲלוּי יִצְחָק וְלֹאֲפֵס
 הָאֵחָד, (ח) גִּיּוֹס אֲחֵר דִּי־הָ
 שְׂנֵי, (א) וְעוֹפֵסִי שְׂבוּעוֹת
 קוֹמָה: דִּי־הָ כְּתוּבָה
 וְעוֹפֵסִי־שׁ בְּרַחֲמֵי לֹאֲפֵס דִּי־הָ
 שְׂנֵי־שׁ מִצְרִיחַ קִלְתֵּי עֵשָׂא,
 שְׂנֵי־שׁ מִצְרִיחַ קִלְתֵּי עֵשָׂא,

גליון הש"ס

גמ' למדתנו רבינו. כי אדם
אין צדיק. עי' שבת נה ע"ב
תוס' ד"ה ארבעה וזכרונות
הראנ"ח פרשה צא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אין הלכה. נמחק
תיבת אין: [ב] שם אלא
מפני. נמחק תיבת אלא וי"ב
הרא"ש לא גרים לה:

לעזי רש"י

מלנ"ץ. פצעים.

מוסף רש"י

[illegible]

חלק פרק אחד עשר מנהדרין

שדעתו קצרה. משים ללבו כל דלגות חצירו ודואג על כל מה שעמית
ללצא עליו: רחבה. ואינו משים ללבו דלגה כל כך. ל"א דעמו קצרה
רבנו: והא חיובא שבמות וימים טובים. שאין לך עני בישראל שאין
לו מעדנים: שני וספ. משנה וסת ואוכל יותר שאינו רגיל לאכול
היינו תחילת חולי מעיים לפיכך
אפילו שבמות יור"ט רעים לו: ה"ג
הקורא שיר השירים ועושה אותו
כמין זמר. שקורא צנניה אחת
שאנו נקוד צה ועושה אותה כמין
שיר אע"פ שמשיר השירים הוא ועיקרו
שיר אסור לעשותו כמין שיר אלא
בקריאתו: הקורא פסוק צניה
הממשפאות בלא זמנו. במיטב על יינו
ועושה שחיקותיו צדברי תורה וקורא
פסוקים בקול רם לשתק צהם צני
המשתה אכל אס אומרו בזמנו על
המשתה כגון שהוא יום טוב ויטול כוס
צידו ואומר עליו צדרי הגדה ופסוקים
מענינו של יום מציא טובה לעולם:
וצורוק. שכן דרך מלחשים לרקק
קודם הלחש ואסור להזכיר פסוק
אחרי הלחשה. ויש לחשים שדרכן לרקק
אחריהם ואומר אותן בלשון לעז
ומזכירין להם שם בלשון לעז וה"ל
רצני דמותר דלין אסור אלא לוחש
אחר הרקיקה דנראה שמוכיר השם
על הרקיקה ועוד לא נאסר אלא
בלשון הקודש אכל בלשון לא: אפילו
נגע צרעת. אפילו לוחש (אחרי
האי) קרא דלית ציה שם שמים על
הרקיקה שקורא נגע צרעת על תהיה
צדאס והובא אל הכהן (ויקרא יג) לשם
רפואה אין לו חלק לעולם הבא:
ואפילו ויקרא אל משה. שאין צו לא
חולי ולא נגע דלין ראוי ללחשו על
המכה ואין מזכירו לשם רפואה אלא
כסבור הוא להנצל בזכות דברי תורה
שהוא הזכיר אסור ללוחשו: וממשמשין
בצמעים. של חולה צצבת ואין צדק
ממס רפואה צריכה איתקל לשמה:
מלכותו ונחשין על נחשים ועל עקרבין
צצבת. בשביל שלא יזיקו ואין צדק

בשבת ובכלכר שלא יעשה כד
ממשמש רבי יוחנן אמר ר' ספ
[ב] אלא מפני שמכזבין לוחשי
משמן שבכלי רב יצחק בר ע
ליה צימחי באפיה נפק לשוק
ואיתסי אמר ליה ר' אבא לר
רופאך וכי מאחר שלא שם ר
אם שמוע תשמע לקול ה' אל
רבה בר בר חנה כשחלה ר' א
ורבי עקיבא משחק אמרו לו
תורה שרוי בצער ולא נבכה א
לקה ואין שמנו מבאיש ואין ר
בצער אני שמוח אמר לו עקיבא
אשר יעשה טוב ולא יחמא ת'
בן עזריה ור' עקיבא נענה ר'
הזה ורבי בעולם הזה ובעולם
בעולם הזה ורבי בעולם הזה
ואם שאב ואם בעולם הזה ו
סמכוני ואשמעה דברי עקיבא
דורש יבן שתיים עשרה שנה מ

משום לידה: **כלי על העין**. שכן דרך ליתן כלי מתכות על העין כדי לקרר העין. א"נ כגון שעושין ללדס שחש בעינו מקיפים עינו בטבעת: **כלי הניטל**. כגון מפתח סכין וטבעת: **בדבר שדים**. שכן עושין כשאוזדין שום דבר שואלין במעשה שדים והם מגידיס להם ואסור

לעשות בשבת משום ממלאו חפץ
(ישיב' נח): אף בחול אסור. לשאל
שדים כדמפרש לקמן משום סכנה:
כי הא דרב יצחק. היה שואל במעשה
שדים ובקש השד להזיקו ונעשה לו
נכס וצולעו האחר: כך ואחר כך
ממשמש. הוי שנוי בדחול דרך
למשמש ואח"כ לסוך: שרי שמן.
מעשה שדים ששואלין על ידי שמן
וקרי להו שרי שמן והיינו שרי צוהן.
ויש ששואלין בשפופרת של צינה וקרי
להו שרי צינים: אלא שמכזיבין. לכך
נמנעו מלשאל בהן: לוחשים על שמן
שצנלי. אותה העושים מעשה שדים
דרכן ללחוש על שמן שצנלי ואין דרכן
ללחוש על שמן שציד שאינו מועיל
לפיכך אדם יכול לסוך על ידו משמן
שציד ואין לחוש שמה נעשה בו מעשה
שדים ואין בו סכנה השד: שף. סך
שמן בפניו: לחמין. אצבעושות
מלניץ: ויקא דחמם. רוח של אותו
שד ששמו חמם אני רואה בפניך
שחזתך: חמה עומה יש בעולם.
על עלמו היה אומר שבעש עליו
המקום והכדי חוליו: שכלו ענין
שהיינו רואה אם רבי שאין יינו
מחמין וכו'. כלומר שהיה הכלה
בכל מעשיו: אחרתי קבל רבי אם
עולמו. כל שכרו: רואה רבי צלע.
ושכרו משתמר להבא לכך אני שמח:
ס' מדניש. מתקלקל ונעשה כלול מחמת
חמימות: כלום חסרתי. שאתה אומר
אני סובל עונותי: שגלגל חמה בעולם
הזה. ולא לעמיד שמאורות מתחדשות:
חזינין יסורין. שמכפרין עליו: גס

סכנה כי הא דרב יצחק בר יוסף דאיבלע בארזא
ע ארזא ופלטיה *ת"ר סכין וּמִשְׁמָשְׁמִשְׁן בְּבִנְיָ מַעֲיִים
יִזְכִּי עֵבִיד רַבִּי חֲמַא בְּרַבִּי חֲזִינָא אִמְר סך ואחר כך
נִגְנוּ רַבָּנָן שְׂרִי שְׁמִן וְשִׁרִי בִיצִים מוֹתְרִין לִשְׁאֹל בְּהֵן
שִׁשְׁיָן עַל שְׁמִן שְׁבִיד לִפְיֵכָן סְכִין מִשְׁמֵן שְׁבִיד וְאִין סְכִין
לִהְיוֹת אוֹשְׁפִיזָא אִייתִי לִיה מִישָׁחָא בְּמָנָא שָׁף נִפְקֵן
מִרָה וְיָקָא דַחְמַת קָא חֲזִינָא הֵכָא עֵבֵדָא לִיה מַלְתָּא
חֲלָה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּמַצְרִים לֹא אִשִּׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה'
אִמְר ר' יוחנן מקרא זה מַעֲצֻמוּ נִדְרֵשׁ שְׁנֹאמְרוּ וַיֹּאמְרוּ
וְאִם לֹא תִשְׁמַע אִשִּׁים אַעֲפֹכִי כִּי אֲנִי ה' רופאךְ אִמְר
קָרוּ אִמְרוּ לָהֶן חֲמָה עוֹזָה יֵשׁ בְּעוֹלָם הַתַּחֲלִילוּ הֵן בּוֹכִין
לָהֶן וְכִי מַפְנִי מָה אַתֶּם בּוֹכִים אִמְרוּ לוֹ אֲפֹשֶׁר סִפְרָא
כָּל זְמַן שְׁאֵין רֹאֶה רַבִּי שְׁאֵין יִינֹן מַחֲמִין וְאִין פִּשְׁתָּנוּ
אִם חָס וְשִׁלּוֹם קִיבֵל רַבִּי עוֹלְמוֹ וְעִכְשֵׁיו שְׁאֵין רֹאֶה רַבִּי
בּוֹלָה אִמְר לוֹ *לִמְדַתְנוּ רַבִּינוּ *כִּי אִדָּם אִין צִדִּיק בֹּאֲרִין
וְאוֹ אַרְבַּעָה זְקֻנִים לְבַקְרוּ ר' טַרְפוֹן ור' יְהוֹשֻׁעַ ור' אֶלְעֶזֶר
יִשְׂרָאֵל מְטִיפָה שֶׁל גִּשְׁמִים שְׁטִיפָה שֶׁל גִּשְׁמִים בְּעוֹלָם
אִמְר טוֹב אַתָּה יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מְגַלְגֵּל חֲמָה שְׁגַלְגַּל חֲמָה
אֶלְעֶזֶר בֶּן עֲזֻרִיָּה וְאִמְר טוֹב אַתָּה יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מֵאֵב
גָּבַא נְעֻנָּה רַבִּי עֲקִיבָא וְאִמְר חֲבִיבִין יִסּוּרִין אִמְר לָהֶם
יִסּוּרִין אִמְר לוֹ עֲקִיבָא זֶה מִנִּין לָךְ אִמְר מְקָרָא אֲנִי
שֶׁ שְׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם [וְגו'] וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי ה' וְכַתִּיב

גם

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פיא' מהל' ער׳ס׳ הלכה יז סמנ עש׳ן ד' טוש׳ע' יז די קטע סעף ח: **בב** ד מיי ש טוש׳ע' שס ועינ' כצ׳ע' **בג** ד מיי שס הלכה יא וסמנ ש טוש׳ע' **בד** סעף ו' וטוש׳ע' יז ס' שס סעף מה ונדבד אלסס עזר כצמלמלין ד' רעו. וגס סמור לקור כצ׳י' שצת ס' ט: **בד** ד טוש׳ע' יז ס' סעף שס **בה** ו טוש׳ע' יז ס' קטע סעף טו ונדבד אלסס ס: **בז** ד ח מיי פיא' מהל' שצת הלכה כח סמנ גלחוי' ס טוש׳ע' יז ס' שס סעף ז:

תורה אור השלם

1. שמחה לאיש במענה
פיו ודבר בעתו מה טוב:
שמלו טו כג
2. ויאמר אם שמוע
תשמע לקול ה' אלדוד
ויהי עשיתו תעשה
והאונת למצוותיו ושמרת
אשר חקיו כל המלה
בשר שותי במצרים לא
אשים עליך כי אני ה'
רפא: שמות טו כד
3. כי אדם אין צדיק
בארץ אשר יעשה טוב
ולא יחטא: קהלת ז כ
4. כי שיתעשר שנה
מנשה מלכו והחמישי
וחמש שנה מלך
בירושלם ושם אהו חצי
מלכים כ א